

Газета Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради

Трибуна

Петропавлівської Борщагівки

№ 15(157)

15 липня 2012 року

Вітання сільського голови

ЗІ СВЯТОМ ПЕТРА І ПАВЛА, ШАНОВНІ ОДНОСЕЛЬЦІ!

Сьогодні ми відзначаємо День святих Первоверховних Апостолів Петра і Павла. У назві нашої села імена саме цих святих апостолів, яких ми з гордістю вшановуємо щороку. І в цьому є велика духовна сила.

У час відзначення свята Петра і Павла у багатьох районах України розпочинаються жнива. Звідси і походить народне вірування про те, що справа святого Петра – «жито зажинати».

В одній з народних пісень святі Петро і Павло виступають плугатарями, вони оріють поле під осінній засів: «Святий Петро за плугом ходить, святий Павло волоньки водить, а сам Господь-Бог пшеничку сіє, а святий Ілля заволочує».

В старі часи в Україні до свята Петра і Павла готувались як до великого свята.

Воно прекрасне, чудові звичаї. Наші предки білили хату, оздоблювали стіни оселі рушниками, прибирали на подвір'ї. А вранці святково одягнені вирушали в церкву.

Але найважливішим за все є прекрасний заповіт цього дня – полюбити ближнього. Так будемо любити один одного, і цього дня, і щоденно.

Напевне, сам Бог послав нас на територію, яку обіймає Петропавлівська Борщагівка. Бо люди у нас добрі, гостинні і щедри.

Тож вітаю Вас, шановні земляки, зі святом! Зичу Вам міцного здоров'я, добробуту й удачі.

Олексій КОДЕБСЬКИЙ,
Петропавлівсько-Борщагівський
сільський голова

З засідання виконкому

ЗВЕРНЕННЯ ГРОМАДЯН – ЦЕ ДЕМОКРАТІЯ В ДІІ

Яким би не був порядок денний засідання виконкому Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради, обговорення будь-якого питання проходить в атмосфері відповідальності і конкретної спрямованості на результат роботи.

Так було й наприкінці червня, коли члени виконкому і запрошені зібралися, щоб обговорити стан розгляду звернень громадян за 1 квартал 2012 року, про погодження договору по наданню послуг з підготовки та оформлення документів по приватизації державного житла на території населених пунктів, що входять до сільської ради, про внесення змін до складу ради опіки й піклування та інші питання. Вів засідання сільський голова Олексій Кодебський.

Розуміючи, яке важливе значення надається нині питанню звернення громадян, секретар виконкому Юлія Родіна в своїй інформації висвітлювала найважливіші, найактуальніші аспекти цієї справи.

Обговорюючи підсумки роботи з питання розгляду заяв та звернень мешканців сіл Петропавлівська Борщагівка та Чайки члени виконкому звернули увагу на такий факт: в наших населених пунктах несвідомі

мими мешканцями (швидше за все молоддю) на рекламних щитах, на дорожніх знаках, на парканях і будівлях розміщуються надписи чи малюнки (графіті), які негативно впливають на архітектурний вигляд навколишнього середовища, псують естетичний вигляд вулиць, від чого страждає благоустрій наших населених пунктів.

Крім зазначеного, було звернуто також увагу на розклеювання різноманітних оголошень у громадських місцях жителями обох сіл. Це також призводить до нецивілізованого вигляду як Петропавлівської Борщагівки, так і Чайок. Але ж існують конкретні правила вирішення даного питання: сільською радою ще в минулому році вони затверджені. Причому передбачена конкретна відповідальність за їх порушення.

Утім, обидва питання, про які сказано вище, стосуються рівня культури жителів наших сіл. І хоч більшість громадян є добре вихованими й культурними, окремі випадки ігнорування рішень сільської ради мають місце. Тому спецзагоном "Дельта плюс", депутатами сільської ради будуть вживатися відповідні заходи, які передбачатимуть спочатку попередження, а потім й адміністративні покарання.

Щодо договору про надання послуг з підготовки та оформлення документів на приватизацію державного житла члени виконкому заслухали інформацію економіста КП "Благоустрій" А.С.Зелену й прийняли відповідне рішення.

Надалі члени виконкому задовольнили заяву секретаря ради опіки й піклування Вікторії Зейман про звільнення, обравши на цю посаду вчителя нашої школи Оксану Лихоту.

Прийнято також рішення з питань захисту прав дітей, підготовки до зими навчальних закладів, з метою чого було заслухано керівників: школи – Миколу Татуревича і дитсадка "Малютко" – Раїсу Горошко.

Виступає А.С.Зелена

Інф. "Трибуни".

Ювілей

ЛЮДЯМ НА РАДІСТЬ, НА ДОБРО

Є в селі Петропавлівська Борщагівка люди, чий внесок у розбудову громади не можна визначити звичайними мірками людської зваженості. Такими як, приміром: комбайнер намолотив стільки-то тонн зерна, тракторист зорав стільки-то гектарів землі, або доярка надійла в середньому певну кількість літрів молока на корову.

Їх робота має іншу специфіку – це робота з людьми, з громадою. І вона оцінюється не лише обсягом виконаної роботи, а чіткістю, конкретністю, добрими справами, а що не менш важливо – добрим словом, людською чуйністю, моральною підтримкою. І така діяльність притаманна саме працівникам сільської ради, депутатам і членам виконкому, серед яких Любов Миколаївна Коваленко, котра нині відзначає радісний ювілей, займає особливе місце. Бо вже четвертий десяток літ працюючи в сільській раді, завжди виявляє не тільки високу працелюбність, відповідальність за доручену ділянку роботи, а й людяність, доброту, чуйність до людей, водночас і добрим ділом, і теплим словом, і мудрою порокою підтримує односельців.

Якось на автобусній зупинці, чекаючи на маршрутку, я став свідком розмови двох посивілих жінок.

– Ти знаєш, Галю, – звернувшись до співрозмовниці пишна на вигляд і досить жвава жителька села, – ніколи не могла б і подумати, що таке можливо. Так було погано на душі, так сумно, хоч вішайся. А пішла в сільраду – до нашої Люби Коваленко і ти знаєш – як камінь з плеч. Ото добра і мудра жінка!

– Та що говорити, – підтримала думку співбесідниця, – а яка відповідальність! Це – важливі папери, діловодство. Люди до неї завжди йдуть з надією...

Підійшла маршрутка і розмова урвалася. А я тоді подумав: якщо до людей ставитися з добром, сіючи те, що називають

розумним, добрим і вічним, то й у відповідь отримаєш те ж саме. Як кажуть, що посієш, те й пожнеш.

Вже не один десяток літ я знайомий з Любов'ю Миколаївною. Завжди уважна, зважена у бесіді, спокійна й урівноважена, вона є прикладом відповідальності не тільки у ставленні до своїх безпосередніх обов'язків, а й людяності, доброти й чуйності у ставленні до

людей. Саме тому односельці вже понад три десятиліття довіряють їй, обираючи депутатом, а народні обранці – незмінно признають секретарем сільради.

– Нині навіть не просто уявити нашу сільську раду без Любові Миколаївни, – підкреслив у нашій розмові

сільський голова Олексій Кодебський. – Бо як у роботі, так і в житті вона багато досягла завдяки сумлінній праці, завдяки старанності і доброзичливому й душевному ставленню до людей.

Безперечно, сказане вище найяскравіше характеризує цю прекрасну жінку. А не менш глибинним підтвердженням тому є й ще один значущий факт: свій досвід, свої життєві позиції, реалізацію задуманого втілює в життя син Любові Миколаївни – Олександр Коваленко, котрий очолює постійну комісію сільської ради з питань фінансово-бюджетної та інвестиційної діяльності. А онуки Діма і Володя, котрим щаслива бабуся продовжує віддавати найкращу частку своєї душі, продовжують радувати нашу ювілярку. І в цій дружній і міцній родині завжди панує щира й радісна атмосфера благополуччя, любові й добра. Тож бажаю: хай щастя це людське буде таким довго!

Михайло ГРИЦЕНКО

Сільська рада, її виконком щиро вітають Любов Миколаївну Коваленко з ювілеєм! Зичимо Вам міцного здоров'я, великого щастя, тривалого і радісного довголіття та благополуччя в родині!

Попередження

ЗАПОБІГТИ ЕПІДЕМІЇ ЛЕГШЕ, НІЖ ЇЇ ЛІКУВАТИ

Згідно з постановою №9 від 27 квітня 2012 року Головного державного санітарного лікаря України «Про заходи щодо профілактики холери в Україні» з метою запобігання епідемії холери, в умовах занесення холери на територію району, і також профілактики гострих кишкових інфекцій серед населення необхідно вжити найрішучіших заходів.

Джерелом інфекції є людина, хвора на холеру та бациллоносії. Холера розповсюджується через безпосередній контакт з хворими, через воду та харчові продукти. В її розповсюдженні велику роль відіграють мухи. Інкубаційний період триває від 1 до 6 діб. При тяжких епідеміях впродовж перших 2 днів захворювання помирає близько 3/4 хворих.

Роль основних джерел інфекції при захворюваннях холерою грають хворі, що знаходяться в гострому періоді прояву цієї інфекції, особливо особи, що страждають алгідною формою, а також реконвалісcentи в перші 4-5 днів після затухання основних симптомів захворювання. Хворі алгідною формою холери виділяють з рідкими випорожненнями і блювотними масами (в обох випадках – типу рисового відвару) величезну кількість вібріонів. Тому у випадку виявлення симптомів необхідно негайно звернутися до лікаря.

Інф. "Трибуни".

Петропавлівсько-Борщагівська сільська рада
Києво-Святошинського району Київської області
Виконавчий комітет

Рішення № 296

26 червня 2012 року

«Про стан розгляду звернень
громадян у виконкомі
за I півріччя 2012 року»

Відповідно до Закону України „Про місцеве самоврядування в Україні”, Указу Президента України від 07.02.2008 року № 109/2008 „Про першочергові заходи щодо забезпечення реалізації та гарантування конституційного права на звернення до органів державної влади та органів місцевого самоврядування”, Закону України «Про звернення громадян», Закону України «Про доступ до публічної інформації», виконкомом проведено аналіз розгляду звернень громадян у виконкомі Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради за I півріччя 2012 року (інформація додається).

Згідно проведеного аналізу виконком сільської ради відмічає, що найбільша кількість звернень надходить з питань надання, приватизацію земельних ділянок, земельних спорів, будівництва, визнання права власності на нерухоме майно, отримання викопіювань на земельні ділянки, технічних умов для електрифікації та газифікації будинково-дільничних, надання матеріальної допомоги, опіки і піклування, розміщення об'єктів підприємницької діяльності. Всього надійшло поштою 650 звернень.

Всі звернення у виконкомі розглядаються в установленний законодавством термін. До розгляду звернень громадян залучаються депутати сільської ради, відповідні комісії.

Керуючись п.1 ст.38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», виконавчий комітет Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради, -

В И Р І Ш И В :

1. Інформацію по розгляду звернень громадян у виконкомі за I півріччя 2012 року прийняти до відома.
2. Продовжити забезпечення здійснення регулярного особистого прийому громадян посадовими та службовими особами, неухильне дотримання графіків прийому.
Постійно, посадові особи, згідно розподілу обов'язків
3. Контролювати своєчасний розгляд заяв і скарг громадян, відповідно до резолюцій, та чинного законодавства, уважно ставитися до вирішення питань, що порушуються у зверненнях та скаргах.
Постійно, виконком
4. Забезпечувати систематичний аналіз та узагальнення звернень для виявлення причин, що їх породжують, а також оприлюднення через місцеву пресу інформації відомостей про роботу із зверненнями громадян.
Постійно, виконком
5. Контроль за виконання даного рішення покласти на комісію по дотриманню виконання Закону України «Про доступ до публічної інформації» та працівників виконкому відповідно посадових обов'язків.
Постійно

Сільський голова

О.Кодебський

Громадський порядок

НЕБАЙДУЖІСТЬ – ОСНОВА
БЛАГОПОЛУЧЧЯ ГРОМАДИ

Завжди допомагати один одному вирішили дільничні інспектори Андрій Береговий і Леонід Чумаченко – Сергію Кріпаку (в центрі)

Робота Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради щодо підтримки належного правопорядку в обох населених пунктах ведеться послідовно і контролюється наполегливо. Причому, як дільничні міліціонери, так і спецзагін „Дельта плюс”, постійно заслуховуються як на засіданні виконкому, так і на сесіях сільради.

Йдучи визначеним курсом, відповідальні за стан громадського порядку постійно здійснюють спільні заходи, які сприяють поліпшенню стану справ у громаді. Розповідає керівник спецзагону Сергій Кривак:

– У першому півріччі нинішнього року патрульною службою підрозділу було здійснено 464 виїзди на виклики, із них: зареєстровано 30 порушень громадського порядку, 13 порушень тиші, 47 сімейних конфліктів, 27

бійок, 6 випадків дрібного хуліганства, а також 6 грабежів.

Крім того здійснювались заходи щодо поширення наркоманії. У зв'язку з значним затримано чотирьох наркоманів (в двох осіб було виявлено наркотичну речовину трав'яного походження). Надавалась допомога і співробітникам міліції – 18 випадків.

Бійцями спецзагону „Дельта плюс” також надавалась допомога „швидкій” - 6 випадків (п'ять осіб було доставлено в смт. Глеваха в психдиспансер), ми сприяли роботі й опікунській раді.

Неабиякого значення ми надавали й контролю за розпиттям спиртних напоїв, яких зареєстровано 233 (складено 57 протоколів за ст.-178), зафіксовано в нетверезому стані в громадському місці - 25 осіб.

Нами була надана допомога ДАІ – 14 випадків, проведено відпрацювання по благоустрою – 34; складено протоколи за ст. 152..

Отже, як видно з показників роботи в першому півріччі здійснено чимало заходів, які ми завжди узгоджуємо з сільською радою. І дуже важливо, щоб наші прагнення піднести рівень громадського порядку мали не односторонні зусилля, а підтримувались всіма жителями наших населених пунктів. Тоді благополуччя в громаді, безпека кожного стане реальною і повсюдною.

Анна РЯБКОВА

НАГОРОДА СІЛЬСЬКОМУ ГОЛОВІ

На останньому засіданні виконкому Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради сталася подія, яка викликала в присутніх членів громади неабияке пожвавлення. Річ в тому, що рішенням правління Благодійного фонду „Фонд сприяння зовнішній розвідці України” на честь 20-річчя зовнішньої розвідки України була заснована відповідна медаль. І ось саме такою нагородою сільський голова Олександр Кодебський за сприяння і співпрацю з відповідними службами й був нагороджений.

Вручаючи відзнаку, представник фонду Дмитро Захараш, який є також членом виконкому нашої сільради, підкреслив:

– Ви всі знаєте, – звернувся до присутніх Дмитро Петрович, – що Олександр Кодебський має активну життєву позицію й бере участь у багатьох благодійних справах. Співпрацюючи з нашим фондом, він вносить свою лепту в наше співробітництво, за що від імені правління і особисто хочу подякувати сільському голові...

Нагородження О.І.Кодебського ювілейною медаллю було зустрінuto в залі з піднесенням і викликало схвальні оплески.

Інф. „Трибуни”.

Благоустрій

НА ТОЛОКУ ВИЙШЛИ
НАЙАКТИВНІШІ

Наприкінці червня Києво-Святошинською райдержадміністрацією на честь Дня Конституції України в регіоні було оголошено толоку, мета якої наведення чистоти й порядку в населених пунктах нашого району. На цей захід Петропавлівсько-Борщагівська сільська рада на чолі з сільським головою Олександром Кодебським, а також його заступником Олександром Оболонським відгукнулася конкретними діями: на території обох населених пунктів було проведено суботник, в якому взяли участь працівники сільської ради, найактивніші члени громади, працівники КП „Благоустрій” та ін.

З самого ранку біля сільської ради збирався люд. Необхідно було виконати великий обсяг роботи: прибрати територію навколо ставка і річки Нивка, в місцях загального користування, на дорозі, що з'єднує Петропавлівську Борщагівку й Житомирську трасу тощо.

Визначивши конкретні завдання і розподіливши наявні сили, учасники толоки

Олександр Оболонський та Олександр Кодебський – на толоці

його керівником – депутатом сільської ради Володимиром Зеленим. Старанно і наполегливо вони поборолися з бур'янами, в результаті чого клумба набула привабливого й ошатного вигляду.

Частина учасників толоки перемістилася до сільського ставу, а інша – до Храму

Прибирання сміття біля сільського ставу – по вулиці Береговій

Працівник КП „Благоустрій”

Різдва Божої Матері і до Житомирської траси.

В результаті намічені завдання були повністю виконані, а території набули звичного вигляду: затишного і комфортного.

Інф. „Трибуни”.

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 20 РОКІВ

Віталій Макогон вручає квіти своїй першій вчительці Ользі Ананіївні Гладченко

Роки, роки... Летять вони як прудокрилі птахи у вирій. Летять та не повертаються. Проте наша пам'ять ні-ні та й навіює спогади про них, раз-пораз повертає нас до тих незабутніх і радісних миттєвостей, коли ти був молодим, сповненим великих надій, планів на ціле життя, сподівань на високий злет для тривалого польоту.

Такі думки прийшли до мене під час зустрічі випускників Петропавлівсько-Борщагівської школи 1992 року. 20 років минуло відтоді, як учні 11-а класу вийшли за поріг своєї Альма-Матері і надалі їхні дороги повели кожного у світ широкий – у самостійне життя.

Того сонячного дня біля навчального закладу зібрались більшість випускників. І хоч не всі

змогли зібратися, щоб відзначити ювілейну дату, радість зустрічі, гарний настрій, веселі жарти, радісний сміх було чути здалеку.

Підхожу до жвавого гурту життєрадісних молодих людей, серед яких бачу помолоділу Ольгу Ананіївну Гладченко – першу вчительку цього класу. Понад 3 десятиліття тому саме вона надавала перші ази тих пам'ятних знань, які потім продовжили інші вчителі. Тому колишні "першачки" з радістю запросили на зустріч свою першу і всіма любиму вчи-

тельку.

У зустрічі взяв участь також запрошений класний керівник випускників Юрій Анатолійович Тосіч. Він привітав клас з ювілейною датою, побажав колишнім школярам щасливої долі. А головне – зустрічатися частіше.

– Наша сьогоднішня зустріч, – розповідає випускник 1992 року Віталій Макогон, – для кожного з нас – велика подія. Адже ми разом не бачились 20 років. Тому це велика радість, яка викликає багато цікавих спогадів зі шкільного життя, кумедних і навіть екстремальних випадків. Але все це нині ми згадуємо зі сміхом і гумором...

Віталій розповів про себе. Виявляється з 1991 по 1994 роки

І знову сіли за парти випускники

він успішно займався боксом і вигравав чемпіонські титули міста Києва, України і навіть Європи.

Ще один випускник Роман Костенко також успішно займав-

ся бальними танцями. Йому вдалося організувати в столиці організацію "Ліга танців України". Нині він очолює дитячу секцію танцю.

Доля розкидала однокласників по багатьох світах. Більшість з них трудяться в Києві та за його межами. В рідному селі в ошадбанку працює Олена Міщенко, а Інна Родіна – в ДНЗ "Маляtko".

Під час зустрічі було що пригадати випускникам-1992: як бували в походах, які "подвиги" вчиняв той чи інший учень, як склалася подальша доля кожного випускника. Але як би вона не склалася, велика радість, висока піднесеність, гарний настрій цього ювілейного свята запам'ятається назавжди.

Отже, не забувають рідну школу її колишні учні. Бо хто пам'ятає своїх вчителів, ніколи не забуде і перші уроки, і ті стежини, які вивели їх у велике життя.

Михайло ГРИЩЕНКО

Випускники 11-А класу 1992 року: Максим Рохманюк, Інна Родіна, Олександр Литвин, Андрій Грушецький, Роман Ковіненко, Дмитро Козієнко, Віталій Макогон, Олена Міщенко, Олег Чиж, Анна Шупик, Роман Рябчук, Олена Рибченко, Тетяна Водотиєць, Роман Костенко, Наталія Прищенко, Ірина Заруцька, Олена Маринченко, вчителі О.А.Гладченко і Ю.А.Тосіч

Конкурси

ФОТОМАЙСТРИ НАРОДЖУЮТЬСЯ В ПЕТРОПАВЛІВЦІ

Знімки часто робляться лише для того, щоб зафіксувати моменти життя, зберегти пам'ять про місця, події чи людей. Але інколи хочеться зробити фотографію, яка б пробуджувала у людей емоції, несла у собі певний смисловий зміст, який би заставляв замислитись. Висячи на стіні чи де інде вона б відкривала вікно у інший світ, - туди, де ми ще не були і навряд чи вже будемо. Так-так, це буде те саме мистецтво, яке ви створили самі - ні Мікеланджело, ні Сальвадор Далі і не Малевич - саме ви. А чому ні? Це доступно кожному. Потрібно тільки захотіти. А ось де вчиться наша молодь мистецтву фотографії, поцікавимось у Тетяни Прокопіївни Пономаренко, викладача хімії в Петропавлівсько-Борщагівській школі і за сумісництвом керівника фотографічного гуртка.

– Я вже працюю 6 років у цьому гуртку. Є діти, які більш активні, є не дуже. Веду дві групи: старшу та початкову. В початковій групі діти вчать взагалі фотографувати. Старша група бере участь у різноманітних конкурсах. Два роки ми вже вважаємося зразковим колективом. В мене є звання зразковий вихователь-методист. Кожного року ми займаємо перші місця не тільки в районі, але й на всеукраїнських конкурсах. Минулого року на конкурсі «Ми-діти України» троє моїх вихованців – Даша Акуліч, Богдан Коноваленко і Настя Матвієнко отримали третє місце по Україні командне і забрали 9 місць індивідуальних (Прим. Авт. маються на увазі 1,2 та 3 місця). Проводили конкурси попередні «Ми-діти України» і зайняли третє місце у Кременчуці, у Харкові ми зайняли перше місце на конкурсі «В об'єктиві натураліста» в 2011 році і в Луганську ми зайняли теж третє місце. Діти займаються фотографією з задоволенням. У нас створені дуже гарні умови для цього. Адміністрація

школи виділила окремий клас для занять. На кожному дитині є окремий комп'ютер, де діти зберігають свої роботи, вивчають програми, фотешоп, створюють всі програми для роботи з фотешопом. По суті дехто зі старшої групи вже обрали свій напрямок у житті і прийняли рішення поступати на факультет фотомистецтва. В цьому році Богдан Коноваленко, наш випускник поступає до інституту Поплавського на факультет «Фотомистецтво». Його роботи нічим не уступають роботам студентів, які навчаються на третьому-четвертому курсах інституту. На першому українському каналі всі його роботи демонструвалися і були відмічені, як дуже добрі.

В нас навчається тридцять дітей по п'ятнадцять чоловік у кожній групі. Відповідно до програми діти працюють на тему: «Ми-діти України», дитяча творчість, пейзаж, архітектура, портретна фотографія, обробка фотографій в фотешопі. Потім ідуть жанрові фотографії,

виїзні, фотографування вечірнього міста, студійні фото. Ми іноді просимося на студію, щоб дітям правильно показали, як робити освітлення і таким чином вчитися правильно працювати у студії. Знімаємо всі міроприємства, які проходять в школі.

Якщо говорити про гурток, то ставиться питання не тільки навчання, але й культури поведінки, культури фотографії, тому що це теж має велике значення. Кожна фотографія оцінюється фотографом. Наприклад хтось може поставити цій фотографії перше місце, а хтось взагалі її не помітить, бо в кожного своє бачення. Ми хочемо навчити дітей фотографувати щось оригінальне, креативне, нетрадиційне. Часто з гуртківцями ми ходимо до театру, в цирк, на екскурсії, в зоопарк. Проводимо вогники, щоб колектив здружувався, якщо в когось День народження, обов'язково поздоровляємо, щоб всі були згуртовані.

Хотілось би дуже, щоб батьки прислу-

хались до побажань дітей. Багато дітей взагалі не ходять до жодного гуртка, нічим не цікавляться. Якщо дитина не займається окрім занять в школі нічим, то вона дуже скоро втратить бажання і до школи. Зараз в нас на позашкільну роботу дуже великий попит, просяться діти з інших шкіл і на нашій гурток, але в нас на жаль обмежені можливості. Наш гурток специфічний, якщо немає в дитини фотоапарата, то їй там робити нічого. Діти-старшокласники, які планують поступати далі на «Фотомистецтво» купляють собі фотоапарати більш наближені до професійних. Тому хотілось, щоб батьки, якщо мають на те змогу, йшли назустріч своїм дітям.

Тож на завершення нашої розмови з Тетяною Прокопіївною висновок напрошується сам за себе. Потрібно тільки трішечки більше приділити уваги своїй дитині та прислухатись до її бажань – і ваша дитина не піде вештатись десь по підвалах у свій вільний від школи час. Нам дорослим, мабуть, не так важко буде зацікавити чимось своє чадо, але взамін ми отримаємо найбільшу нагороду, дитину, яка само реалізувалася і саме вам за це вдячна.

Фотографія є доволі своєрідним видом мистецтва, для якого характерні свої особливі риси. Це є спосіб вираження свого внутрішнього світу, стану душі, відношення до навколишнього середовища, людей. Я, як початківець можу сказати, що сам процес, як дехто може подумати, не є пустою тратою часу, а духовним та культурним розвитком, провокує до самовдосконалення, дає змогу відволіктися від проблем та заспокоює.

Анна РЯБКОВА

Керівник гуртка фотоаматорів Тетяна Пономаренко з вихованцями

ПРИНЦИПИ НАШОГО РОДИННОГО ЖИТТЯ

Родина... Що значать ці слова для кожного із нас, якщо хоч на долю секунди про це замислитися? Особисто для мене при звучанні цього слова перед очима пролітають щасливі картини із країни мого дитинства. Веселі родинні застілля, запашні бабусині піріжки, дідусеві мудрі приказки, прогулянки осіннім лісом у пошуках грибочків, вранішня рибалка... І за цими картинками родинних відносин пролітає історія мого дитинства, яка непомітно переросла у певні цінності і принципи, за якими я нині живу.

Але так стрімко летить час і ми самі вже творимо нову історію – історію дитинства наших діток. Якою вона буде? В які життєві принципи переросте?

Не секрет, що майбутній успіх дитини, її сімейне благополуччя, достаток, кар'єра, залежать від того, яким буде її дитинство. Скільки любові, тепла, впевненості в своїй індивідуальності ми дамо своїй дитині. Саме на це і фокусується наша родина, і тому наше виховання ґрунтується на трьох китах: любові, похвалі і власному прикладі. Ми звертаємо увагу на сильні сторони наших діток, багато розмовляємо, постійно одобряємо їх, і уникаємо критики. Ми багато подорожуємо разом, створюємо для них дитячі свята, стараємося проводити скільки часу з ними, наскільки дозволяє сучасна динаміка життя.

Але чи достатньо цього? Чи задумувалися ви, що ми проводимо зі своїми дітьми лише три-чотири години на добу! А решту часу наші дітки проводять в дитячому садочку, у школі, серед своїх друзів. І, звичайно, кожна грань спілкування накладає свій відбиток на подальше життя дітей і формування їх, як особистостей.

Звичайно, можна перекласти повну відповідальність за подальше виховання наших діток на плечі педагогічних колективів, а самим повні-

В нашій родині, ми все таки переживаємо свої цінності і вирішили викроїти як найбільше часу, щоб приділити його колективному життю наших діток.

Моїм глибоким переконанням є те, що потрібно картини родинних цінностей перенести на школу, садочок. Створити для дитини усі передумови для того, щоб вона відчувала себе там так само затишно, як і в дома. Щоб розуміли, що все, що там його оточує, це є велика, дружна родина, а не просто державна установа зі штатом працівників. Ми не проводимо чітку грань між школою і домівкою, це повинно бути нероздільним. Але цього можна досягнути не просто сказавши дітям про це, а доказавши своїм прикладом. Бо родина там, де мама й тато. Саме тому ми не боїмося бути активними членами батьківських комітетів і в садочку, і в школі, брати на себе відповідальність за прийняття певних рішень, брати участь у всіх заходах. Ми знаємо, що це важливо для наших дітей – тому важливо і для нас.

Я безмежно вдячна керівництву нашої школи та садочка «Малюток», що вони не підтримують систему «закритих дверей», яка практикується в місті. І ми, батьки, маємо можливість не лише залишити своїх діток біля порогу установи і так само їм

можливість разом зі своїми друзями погратися з веселим клоуном. А за допомогою чудових вихователів Оксани Федорівни, Любові Іванівни, Юлії Володимирівни, у нас вийшло чудове свято для всієї дитвори. І, звичайно, дитячий хоровод разом з дітками водили і мама, і тато Олесика, що для нього було дуже важливо. Мені подобається, з якою гордістю ця маленька людина несе до садочка ті вироби, які необхідно виготовити діткам разом з батьками. І, щовечора ідучи додому, ми обов'язково оглядаємо на виставці наші творіння.

Глибокі слова вдячності хочу висловити першій вчительці мого старшого синочка Жені, Тетяні Олександрівні Панові, за те, що вона завжди йшла нам назустріч, і ми могли разом з іншими батьками урізноманітнити шкільне буття наших діток веселими святами, вікторинами, екскурсіями, пікніками, спортивними змаганнями, які стали для нас традиційними. І як радісно було спостерігати гордість в очах діток, що їхні мами з татами не лише прийшли на них подивитися, а й брали безпосередню участь у готуванні частувань, у прибиранні зала, в організації екскурсій, а іноді й самі брали участь у святах. Ми мали можливість спостерігати як саме ці події здружували діток. Як пишалися вони своєю маленькою славою, тому що на них, як на справжніх артистів приходили дивитися учні всієї початкової школи. А слова директора школи Татуревича Миколи Олександровича про те, що це наш маленький 95-квартал, визвала у діток шалену радість і ще більшу впевненість у своїй неповторності і таланті. Я певна, що саме ці радісні події будуть відновлюватися в пам'яті дітей при слові школа, і школа в їхньому житті буде чимось світлим і радісним. Бо саме тут вони могли на повну розкритися.

І так непомітно переносяться і на недомашнє життя наших дітей оті принципи нашого родинного вихо-

стю погрузитися у здобування матеріальних цінностей. Але чи правильно це буде? Це ж наші діти. І ціна питання занадто велика – їхній особистий успіх і їхнє особисте щастя і у майбутньому.

Що ж можемо зробити ми батьки, коли дійсно маємо так мало вільних хвилин?

там забрати, а можемо доторкнутися до цієї грані дитячого життя, позитивно вплинувши на неї.

Нашому меншому синочку Олесіку лише три роки, але він часто пригадує святкування свого дня народження у садочку, де він не просто пригостив діток солодощами, а мав

вання: любов, тепло, похвала, і від цього вони стають ще більш впевнені в собі, розкриваючи свою індивідуальність.

Отож, любіть своїх дітей! Любіть тому, що вони діти – найцінніше, що може бути у кожній людині в житті.

Ольга ЗАЙКА

«ГОЛОВНЕ – БУТИ ЛЮДИНОЮ»

12 липня всі християни відзначають християнське, народне свято – День Петра та Павла. Свято відоме ще з часів раннього християнства та відзначалося в Римській імперії як на сході, так і на заході. І хоча свято це справляють всі християни – жителів нашого села воно стосується в першу чергу. Та окрім того, що свято це відноситься до усіх жителів нашого села, деяких із них воно стосується більш конкретно... Адже вони носять імена людей, в честь яких наше село і було названо.

Саме одним із таких людей і є корінний житель Петропавлівської Борщагівки, Павло Миколайович Нінікало.

Добра, приємна людина, справжній чоловік, котрий завжди допоможе в скрутну хвилину. До нього будь-коли можна звернутися з питаннями чи проханням допомогти. І якщо вам справді потрібна допомога, то він не відмовить. Адже допомогати людям, це завжди приємно.

Павло Миколайович народився 5 липня 1958 року. У 1975 закінчив місцеву середню школу, де відзначався своїми спортивними заслугами. Був капітаном шкільної збірної з хокею, а також «брав» перші місця на змаганнях з плавання (зокрема у запливах на 200 метрів).

У 1976 пішов до армії, де три роки відслужив у морфлоті російського міста Владивосток. Після служби, а саме – з 1980 року працював водієм в АТП-1161. Цього ж року і одружився.

Загалом, за його плечима лежить немало добрих справ. Взяти хоча б те, що Павло Миколайович є одним із ліквідаторів жахливої аварії на ЧАЕС. Однієї з найстрашніших трагедій в історії всього людства, під час якої він 6 днів пробув у зоні зараження, та на власні очі бачив реактор. Та він впорався, пережив це страхоття та продовжує бути тим, ким він був до цього, з усією людяністю та доброзичливістю, які і були йому притаманні.

Наразі він четвертий рік працює водієм у Петропавлівсько-Борщагівській медамбулаторії. Має дочку Ірину, котра працює медсестрою у цій же амбулаторії.

Сумлінно виконуючи свою роботу, він тим самим показує те, що будь-яка робота може приносити задоволення. Та будь-яка може бути цікавою. Все залежить від людини, яка її виконує.

Чимало людей добре відгукуються про Павла Миколайовича. А люди, на жаль, не завжди мають звичку говорити один про одного хороші речі без вагомості на те причини. Тож це ще раз засвідчує про хороші якості, притаманні характеру нашого односельчанина.

Загалом такі відгуки цілком заслужені. Адже саме завдяки йому лікарі вчасно встигають на виклики. Та за його допомоги темпи роботи лікарів, працюючих у нашій місцевій медамбулаторії, зросли у рази.

Та, як і у будь-якої людини, у Павла Миколайовича є вільні від роботи дні, які він проводить чи то збираючи гриби, чи рибалачи з друзями. Адже всі люди мають відпочивати.

А ми, тим часом, можемо пишатися тим, яких односельчан маємо. Та пишатися тим, у якому селі ми живемо.

Ігор ЧЕРНИШ

СТЕЖИНАМИ ДОЛІ ПЕТРА КРИВЕНКА

Господи! Коли ж зітруться лихоліття, які нам принесла війна! Ну я розумію людей молодих, літніх, старих, які були учасниками війни. Наприклад, мій батько, Іван Максимович Серьогін, пішов воювати у молоді роки. Літні люди, яких забрали на «священну» війну і дав же хтось цю гидку назву «священна війна», за довгі роки війни постаріли. Постаріли від ран, холоду, голоду, думок – «ну як же там мої?»

А я хочу написати розповідь в честь свята Петра і Павла про покійного нашого земляка Петра Івановича Кривенка. Прожив він багато років на вул. Шевченка, 52. Він був чоловіком Соні (по-вуличному «сирота», бо в селі без кличок людей не буває). Так от цей Петро Іванович, як розповіла мені його дочка Валентина, народився в Макарівському р-ні Київської обл. Народився в 1928 році в дуже роботящій сім'ї. Сім'я була заможна, працювали по 20 годин на добу і батьки, і діти. І ось коли в 1931 році почалися репресії на таких людей, які працювали від зорі до зорі, прийшли забирали і Петра Івановича, батька 6-х дітей, бо в нього була своя корова, кінь і все таке. Петрові було 3 роки, то він повис у батька на шиї, що не можна було відірвати його рук і несамовито кричав: «Не віддад тата!»

З яких причин, але забрали батька з дитиною на руках. Мама з іншими дітьми переховувалася у житах. Довго батька в тому таборі не тримали. Відпустили додому, але рівно через місяць знову прийшли, забрали і понині ніхто не знає що з ним і де він.

Мама вже повернулася додому, але хати своєї не знайшла, її забрали під школу, так як вона

була добротна, з гарними вікнами, дверима. Вона з дітьми перебудувала якусь там хатину і там доживала віку. Петрові було 6-8 років, він вже справлявся по господарству, не відставав від старших дітей. І ось, коли грянула війна в 1937 році в Іспанії, то багато дітей з Іспанії привезли на Україну, в тому числі у Київ. Петро про це якось довідався і нишком подався у Київ. Якось примкнув до табору, де знаходились ці діти. Їх добре годували і Петро вирішив, що він уже буде іспанцем. Там його швиденько помітили, допитали, хто він і звідки і відправили його в дитячий будинок м. Ірпінь. Петро закінчив там чотири класи школи. І ще він закінчив ФЗУ і повернувся в село.

Мама повернулася з поневірянь і пішла працювати в колгосп. Як жилося сім'ї, де батько – «ворог народу», я думаю розповідати не треба. А у ФЗУ Петра вивчили швейному ділу. І ось вже у тяжкі роки Петро зміг своєю працею утримувати сім'ю. Кому латку налатає, кому чоботи проволокою скрутить, кому картуза пошіе, кому каструлю полудить, він уже і це умів. У хлопця були золоті руки, не був ледачим. У своїх 16 років пішов на тримісячні курси трактористів. У той час на полі трудилися у три зміни. Там працював і 16-річний хлопець Петро – до 19 років. І нагрянула біда...

У нього на тракторі були двоє прицепників. Голод заставив їх

вкрасти 18 кг зерна. У той час за 1 кг вкраденого зерна давали 1 рік тюрми. Щоб не отримати по 9 років на кожного, вони приписали і Петра. Дали їм на 3-х по 6 років тюрми. Направили його працювати на каторжну роботу – прокладати залізну дорогу до Монголії. Працювали етапом. Люди від тяжкої роботи помирали як мухи – були слабкі, голодні, холодні і голі. Взимку їх ніхто мертвих не прибирав і не хоронив. По-перше

всі були слабкі і не мали сили стягувати трупи, тому падали там замертво. Зупинять роботу не дозволялось ні на мить. То прямо на мертвих прокладали рельси. Робочі були дуже слабкі, обірвані і голодні. Був тоді у таборі швець – старий єврей, який обшивав всіх у таборі. І ось цей єврей помирає і його потрібно було кимось замінити. Начальник колонії запитав: «Хто вміє шити?» Петро боязливо підняв руку. Його тут же призначили швецем. Начальник

колонії, щоб його перевірити, наказав пошити галіфе. Петро з переляку не знав, як у нього це вийшло. Знайшов якісь старі штани, розпорів, начальник дозволив мотузком зняти з нього мірку і на ранок галіфе було пошито. Шив вночі, а вдень каторжно працював. Зрізували віковічні сосни, щоб прокладати дорогу. Ці сосни спасали від холоду, вітрів і морозу. Сосни ставили шатром у радіусі 80-90 метрів, а всередину наби- вались люди. Потім сосни підпалювали, вони горіли, земля танула, люди спали стоячи, притулившись один до одного. Ті, що знаходилися всередині, зігрівалися, а по краю помирали від морозу. Їх ніхто не хоронив. Вранці зробили перекличку, нема ну й не потрібно. Ще привезуть інших по етапу. І ось дорога на Монголію. Побудована – на трупах. Петро був хлопцем міцним, поспішав попасти всередину шатра із сосен, а ще підробляв, як міг. Кому чоботи проволокою скрутить, кому латку налатає. Робив все це, щоб не знало начальство, бо не давали ниток, голки, латок.

Відбув каторгу Петро 6 років, повернувся додому. Там застав одружених братів, жити було ніде і він поїхав до одного з братів у Петропавлівську Борщагівку – у наше село, який проживав сам на квартирі. Тут його люди познайомили з іще біднішою від нього дівчиною-сиротою. На Петрові були чоботи, хоч латані-перелатані, а

на Соні взимку резинові, та ще й «причіп» – брат Василь і дві сестри маленькі.

Одружились Петро із Сонею у 1953 році, в 1954 народилася донечка Валентина, яку батько любив до беззастережності, як і Сонею. Менших дітей любив, жалів, брата Васю вважав за рідного брата.

Хоч як було тяжко, Петро і тут не розгубився. Почав будувати хату, завели своє господарство, хату побудував добротну, щоби не відстать від батька свого, який збудував хату, що згадилася під школу. Ця хата стоїть на вул. Шевченка 52, у нашому рідному селі Петропавлівська Борщагівка. Хата стоїть і ще довго буде стояти, бо робилася з любов'ю.

А ось здоров'я Петра Івановича почало здавати. Роки каторги давали про себе знати. Петро захворів на порок серця і помер в 1991 році. Знову Соня лишилася сиротою, бо без такого чоловіка жінки залишаються сиротами. Без такого чоловіка жити дружині дуже тяжко. Це була людина добра в праці, чудовий сім'янин, чоловік, батько і дідусь.

Ось так, скільки є на світі людей, стільки й долей. Але в Петра Івановича вона особлива. Малого Петрика вона сікла бато- гом, не дивлячись на його 3-річний вік. Сікла, не перестаючи до 25-річного віку. Дала зрозуміти, хто у той час був ворогом народу. Звичайно, не ті, хто загартовувався у холоді і голоді, прокладаючи на трупах своїх друзів, однокамерників залізну дорогу до Монголії.

Господи, пом'яни їх у Царстві Своему.

Надія СЕРЬОГІНА, жителька Петропавлівської Борщагівки

На Івана Купала

І ОЖИЛА ФЕЄРІЯ НАРОДНИХ ЗВИЧАЇВ У ПЕТРОПАВЛІВЦІ

Багатогранна культура нашого народу глибоко цінується людьми. Бо ми – спадкоємці і маємо нести її як вдячність перед пам'яттю наших прабабків і прабабусь.

Звичаї нашого народу, яким вже багато віків, міцно вкорінилися серед нас. Прикладом тому є відзначення давнього свята ще язичеських часів Івана Купала, яке ми святкуємо завжди радісно.

Івана Купала (Купайла) — традиційне свято, яке відзначають в Україні, Білорусі, Росії в ніч на 7 липня, тобто на ніч з 23 на 24 червня за старим стилем. Свято має дохристиянські корені.

В слов'янських народів це був день літнього сонцевороту (сонцестояння — орієнтовно 20-22 червня), який відзначався язичниками. Згідно християнського календаря на ці дні припадало Різдво Івана Хрестителя (24 червня за старим стилем), яке і святкують християни східного обряду. В народі ж Різдво Івана Хрестителя помилково називають святом Івана Купала. Назву пов'язують з ім'ям язичницького бога Купало — богом земних плодів. Колись йому приносили в жертву хліб. В Польщі Купала святкують в ніч з 22 на 23 червня.

Головні атрибути свята — це Купало й Марена (Марена, Мара, Марина). Згідно із слов'янським міфом, зимове божество, що морить землю стужею, а людину хворобою і голодом. Але в народі, зокрема на Слобожанщині, вважали її старшою русалкою. Тому до цього свята молодь заздалегідь старанно готувалась: робили опудало, готували деревця (називали їх «Мареною» або «Купалом»), плели з живих квітів вінки, збирали хмиз, готували купи

соломи на вогнище. За звичаєм, це дві уквітчані гілки, подібні до людських фігур. Довкола опудал молодь водить таночки та співають ритуальні купальські пісні.

Святкували купала здавна по всій Україні, щоправда з певними відмінностями по регіонах. За радянські роки частина притаманних свята регіональних звичаїв відмерла. Подібні звичаї існували, або існують ще й тепер, і в багатьох інших народів: чехів, німців, австрійців, сербів, болгар, поляків, англійців, білорусів та

росіян.

Отже, свято в Петропавлівці. Воно за традицією останніх років проходить поблизу нашого сільського ставу. Його організатором і хранителям традицій є наш місцевий хор «Барви».

До речі, цьогоріч Києво-Святошинська райдержадміністрація проводила це свято на районному рівні. В ньому взяв участь і наш хор. Виступаючи під керівництвом художнього керівника Анатолія Гребеня, наші аматори сцени виконали віночок україн-

ських пісень, серед яких найпримітнішими були «На Івана Купала», «Марина», «Посіяв я горошок» та інші. Їх виконання було жваво підтримано слухачами.

А потім петропавлівці відсвяткували Івана Купала по-народному. Того вечора біля верб сільського ставу довго лунали задушевні пісні, в яких окрім учасників хору взяли участь й жителі села. Тож свято нагадало усім добрі старі часи, що прийшли до нас з глибини віків.

Михайло ГРИЩЕНКО

НАПОЛЕГЛИВІСТЬ І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЛЮДМИЛИ МАРТИНЮК

16 липня в Україні щорічно відзначається День бухгалтера. Дата свята вибрана не випадково - цього дня в 1999 році був прийнятий Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні».

До 2004 року свято відзначалося федерацією аудиторів і бухгалтерів України неофіційно, що дозволило підняти престиж професії, примусило представників державної влади по-новому поглянути на фахівців, усвідомити, що бухгалтерський облік - це не лише податкова звітність, а й основа для прийняття управлінських рішень. В результаті Указом Президента України № 662/2004 від 18.06.2004 16 липня було офіційно оголошено Днем бухгалтера.

В нашій Петропавлівській Борщагівці є свої бухгалтери, які теж заслуговують на нашу увагу. Одна з них – Людмила Володимирівна Мартинюк, котра працює бухгалтером в ДНЗ «Малютко». Працює небагато в дитсадочку, один рік, але за цей час зарекомендувала себе з гарного боку. За словами Раїси Леонідівни Горошко, директора ДНЗ «Малютко», Людмила Володимирівна користується повагою в

колективі та органах місцевого самоврядування, дуже доброї думки про неї голова сільради О. І. Кодебський. «Як праців-

ник дуже високоосвічена, дипломована, відповідальна та чесна», – говорить Раїса Леонідівна.

Людмила Володимирівна народилась 2 вересня 1979 року в м. Чорнобиль. У 1986 році була евакуйована і разом з родиною переїхала до нашого села Петропавлівська Борщагівка, де мешкає до сих пір. Тут пішла і в перший клас, де її зустріла перша вчителька Галина Григорівна Філянець. Та любов до математики привила друга вчителька, нині вже покійна, Людмила Федотівна Рибченко. Були й інші вчителі, ім'я яких вже мабуть і не згадає Людмила Володимирівна, але саме ці два педагоги від Бога залишилися в її пам'яті. Після закінчення школи юна Людмила вступила до Київського індустріального технікуму, який закінчила з відзнакою. Потім було навчання в Тернопільській академії народного господарства, одруження та народження донечки. Трудову діяльність розпочала на будівельному підприємстві, на якому пропрацювала 11 років.

За словами Людмили Володимирівни, бухгалтер – це необхідна людина на будь-якому підприємстві, а бухгалтерський облік – це унікальний світ цифр та знаків,

це щоденник фінансово-господарського життя самого підприємства. Адже ці цифри відображають всі події та операції. До речі, якщо в дитсадку Людмила Володимирівна бухгалтер, то в родині в неї посада вища. Вона – фінансовий директор.

Людмила Володимирівна дуже різнобічна людина, намагається розвивати і свої творчі здібності. Коли в неї з'являється вільний час, то дуже любить вишивати хрестиком та займатися ліпленням з тіста. Але передусім, головна її роль в цьому житті – це чудова мати і гарна дружина, і тільки потім бухгалтер. Все в неї добре виходить, всюди встигає, бо кредо її життя: «Яку б роботу не виконувала людина, вона повинна виконувати її якісно».

Тож, користуючись нагодою, напередодні професійного свята – Дня бухгалтера, Людмила Володимирівна вітає всіх колег та бажає їм оптимізму, впевненості, міцного здоров'я, кохання і щастя, добробуту і стабільності, професійних успіхів та кар'єрного зростання. А редакція в свою чергу приєднується до привітань і бажає всім миру та злагоди.

Анна РЯБКОВА

До Дня рибалки

РИБАЛИТИ – НЕ ЛИШЕ ПРИЄМНО

Ось і пройшла перша половина літа. Половина літа, що принесла нам чимало цікавого та безліч різних свят. Найбільшим з яких став чемпіонат Європи з футболу «Євро-2012», з яким у багатьох українців це літо буде асоціюватися ще не один рік. Адже заходи такого рівня в Україні ніколи раніше не проводилися. І жителі нашої країни ще ніколи не бачили такої кількості туристів на вулицях рідних міст. Та все пройшло на відмінно, Україна з гідністю прийняла це футбольне свято та залишила задоволеніми як наших європейських гостей, так і організаторів.

Та чемпіонат Європи закінчився, європейці роз'їхалися. Студенти вже більш-менш відпочили від університетів. Але в душі вони розуміють, що скоро навчання знову розпочнуться. І хоча для більшості із них це зовсім не добрі новини, для деякого вони дійсно хороші.

Та окрім Євро-2012, «дня молоді» та інших свят, що вже пройшли, літо порадує нас ще і «Днем рибалки». В Україні професійне свято працівників рибного господарства – День рибалки відзначається щорічно у другу неділю липня згідно з Указом Президента України № 464/95 від 22.06.1995.

І хоча цей день найчастіше святкують професійні рибалки – сміливо можна стверджувати, що «День рибалки» – всенародне свято, яке вважають своїм тисячі і тисячі любителів рибної ловлі, яким це заняття приносить радість і насолоду. Риболовля викликає інтерес навіть у тих, хто знайомий з рибалкою лише з цікавих розповідей.

У цей день, рибалки всієї України – святкують. Та святкують по-різному. Ті хто займається цим професійно – намагаються відпочити від риболовства, а от любителі-аматори навпаки – збирають все потрібне та ідуть займатися улюбленою справою. Одним із таких любителів та вже далеко не аматором рибалки є наш односельчанин Ігор Москусенко, котрий розповів нам дещо із свого «рибного» життя.

– Іноді мені здається, що я став рибалком ще до свого народження. Так вже сильно я полюбив це діло. І якби зараз я не працював поваром, то скоріше за все пов'язав би своє життя саме з рибною ловлею. Адже ці почуття, емоції... Я дійсно обожаю рибалку.

Свою першу вудочку я взяв до рук ще років три чи чотири, це була маленька

вудочка, зовсім маленька. Та тоді вона здавалась мені справжнім рибальським знаряддям. Як зараз пригадую ці дні. Витягнути свою першу рибу – одне з найдивовижніших відчуттів у житті.

А от першу «справжню» вудку мені подарував мій брат. Мені тоді років 7 було. Після цього я днями просиджував на кар'єрі, що неподалік від мого будинку та рибалив. Тоді риба розміром як палець здавалась такою великою, що я розповідав про свій улов всім, кому тільки міг.

Зараз мої навички рибальства зросли в рази, і я розумію навіщо потрібна підкормка та чому не слід голосно розмовляти. А ще я вважаю, що саме рибалка розвинула мою концентрацію, зібраність та уважність. Адже не така це проста справа – правильно, а головне вчасно підсікти.

Та і вудочка зараз у мене не одна. У мене є все, що потрібно для будь-якої рибалки. Від звичайних вудочок до сучасного знаряддя. Лише електровудочок немає. Мені не подобається така рибалка. Втрачається вся атмосферність, зникають емоції котрі мають, навпаки, з'являється під час процесу. І взагалі я вважаю, що це вже браконьєрство. А інтереси браконьєрів я ніколи не розділяв і сумніваюсь, що коли-небудь розділятиму.

Набагато приємніше сісти зі звичайною вудочкою та просидіти з годин

п'ять на озері чекаючи на кльов. До речі, що до озер... Я рідко рибалю на нашому. І це не через якісь буржуйські прими. Просто, чесно кажучи, наше озеро не найкраще місце для рибалки. Найчастіше я роблю це за Києвом: в Бобриці, Кулибаві, в Ірпіні чи в Бучі. Саме в останній, доречі, я спіймав свою найбільшу рибу. Це був короп вагою 6.5 кілограма.

Я по-справжньому люблю рибалку і займаюся цим перш за все, через задоволення, які відчуваю під час неї. І лише потім, через те, що рибу можна їсти. До речі маленьку рибу я відпускаю, забираю з собою лише велику. З якої можна приготувати безліч смачних страв. Я зрозумів це не так давно, але коли я став поваром та дізнався про кілька нових способів її приготування, я полюбив рибу і з цього боку. Я маю на увазі рибу, як одну зі страв.

Тож як не крути, а рибалка це не про-

сто робота, не просто розвага. Коли ти приїжджаєш на озеро, закидаєш вудочку... Ти ніби перенесишся у якийсь інший світ. Це не можливо передати словами. Набагато краще відчувати все самому.

Тому, гайда на рибалку. Адже ви хочете аби ваша концентрація та увага зросли в рази?!

Ігор ЧЕРНИШ

Поради рабалкам

Коли підсікати

Окунь - підсікати на початку потяжки, **судак** - підсікати через три-чотири секунди після потяжки, **плітка** - підсікати при безперервному ворущінні - поштовхах, **голавль** - підсікати при першому ривку, **лящ** - підсікати при щонайменших ознаках потяжки, **язь** - підсікати після другого ривка, **минь** - підсікати в час або після другого ривка, **густера** - підсікати при потяжці, **карась** - підсікати при безперервному ворущінні і при потяжці, **пічкур** - підсікати при потяжці.

Перед чищенням риби

Якщо рибу (окуня, судака, линя) на декілька секунд опустити в кип'яток, очистити її буде дуже легко.

Коли спекотно

Влітку при безхмарному небі і сильному сонці багато риб прагнуть піти із збіднених киснем верхніх шарів води на глибину, або під високий берег, або в тінь під навіслі над водою дерева, або кущі.

Як температура впливає на кльов риби?

Активність риб залежить від температури води. Так, шука краще клює при температурі 13-16 градусів, окунь - 12-15, плітка - 15-18, лящ - 15-18, линь - 20, минь - 3-7 градусів.

Якщо в інших клює, а у вас – ні

Щоб не відлякати рибу, не застосовуйте поплавців з яскравою фарбою. Прагніть закидати так, щоб грузило і поплавець лягали на воду без шуму. Одягайтеся під колір навколишнього середовища. Не піднімайте вудилище без потреби вгору.

Кльов у дощову погоду

До тривалих дощів риба звикає, і погіршене спочатку клювання поновлюється через декілька днів. Покращує клювання легкий вітерець, що створює дрібні хвилі. Риба бачить гірше за людину і стає менш обережною. Позитивно позначаються на клюванні вітри південного і західного напрямів.

НА РОЗВИТОК ДУХОВНОГО ЗБАГАЧЕННЯ

Процес відродження незалежної демократичної України з її прагненням увійти повноправним членом у світову спільноту передбачає всебічне втілення в суспільне та індивідуальне життя цивілізаційних основ життєустрою на основі гуманістичних принципів, цінностей та норм. Важливе значення філософії і методології освіти у формуванні свідомості молодого покоління не тільки на основі наукового осмислення дійсності та матеріальної реалізації відповідного світоставлення, але й на більш високому духовно-моральному рівні з пріоритетом загальнолюдських цінностей. Саме тому входженням України в новий період становлення всіх сфер соціального, економічного, політичного, духовного розвитку, коли відбувається відновлення державності, багатогранне відродження українського народу, активізується проблема національного, духовного та морально-етичного виховання учнівської молоді.

Духовно-моральна криза українського суспільства потребує термінового повернення до духовних джерел. Україна історично була християнською державою і повернення до християнських норм моралі та етики допоможе їй відродитися і зайня-

ти відповідне місце серед європейських країн. Відродження християнської моралі може змінити суспільство на краще, і перш за все на це потребує молодь.

Тому і в нас в Петропавлівській Борщагівці 16 жовтня 2011 року відбулось відкриття недільної школи. Ця школа відкрила свої двері для дітей віком від 3-х до 14-ти років. Було проведено батьківські збори, після чого відслужили молебень на початок навчання, учасниками якого були учні та їх батьки. Загальна кількість вихованців на початку навчального року складала 14 осіб. За час існування школи, діти, які ходили в Недільну школу багато чого навчилися. Наприклад до Дня Святого Миколая 18 грудня було проведено захід за участі аніматорів. Дітям провели конкурси та естафети, після чого всі учасники та присутні отримали солодкі подарунки. А 7 січня – в храмі, одразу після святкової Літургії діти показали прихожанам різдвяну виставу «Вертеп», далі більше, 19 квітня – шість учнів недільної школи взяли участь у Великодньому конкурсі «Візерунки Великодня». Роботи готували спеціально на конкурс на занятті в недільній школі та подавали їх у наступних номінаціях: аплікація з пластиліну, аплікація з паперу, малюнок, різьблення, витинанка. Після участі в конкурсі діти нашої недільної школи мають чотири подяки та диплом, який отримав Гліб Соколовський в номінації «Найкраще різьблення». 13 травня відбулась перша паломницька поїздка. 26 діток та дорослих (батьки), відвідали в цей день Звіренецькі печери та Свято-троїцький Іонинський монастир. Паломники дізнались про життя преподобного Іони та Звіринець. Дехто був вперше в печерах, тому поїздка нікого не залишила байдужим.

Як і у всіх школах, 27 травня, одразу після Літургії, учнів урочисто нагородили Свідцтвами. Прихожани храму були свідками нашого свята. Кожна дитина відчувала себе «зірочкою», адже настоятель храму кожному учню особисто вручав Свідцтва. Загальна кількість вихованців в кінці навчального року складала вже 49 осіб.

Підводячи підсумки навчального року, що минув, ми бачимо тверде бажання наших маленьких прихожан навчатися премудрості Божої.

Нахаль, будівля храму не пристосована для потреб недільної школи з такою кількістю учнів. Тому парафіяльною радою було прийняте рішення про зведення приміщення для потреб недільної школи. Якщо облаштувати вищесказане приміщення за літній період, то з нового навчального року

діти матимуть можливість отримувати духовні знання в комфортних класах, але це потребує значних витрат.

Тому дорогі брати і сестри звертаємось до Вас, як до людей віруючих, з добрим та чуйним серцем з благання про надання допомоги у подальшій розбудові нашого Храму.

Пам'ятайте, що кожен, хто зробив свій внесок у розбудову Храму, буде назавжди записаний золотими літерами до Книги Життя та довіку поминатиметься під час богослужінь у стінах Храму.

Настоятель Храму на честь Різдва Божої Матері

протоіерей Володимир Соломаха

Наші реквізити: ПАТ «ЕРДЕ БАНК» МФО 380667, р/р 2600519642001, ЄДРПОУ 26190819, Релігійна Громада УПЦ на честь Різдва Божої Матері.

ПОВІДОМЛЕННЯ	
Отримувач платежу	РЕЛІГІЙНА ГРОМАДА УПЦ НА ЧЕСТЬ РІЗДВА БОЖОЇ МАТЕРІ
26001000471801	26190819
Поточний рахунок отримувача	Ідентифікаційний код отримувача
Дата валютування 05.07.2012	
ПАТ АКБ "КИЇВ"	322498
Установа банку	Код установи банку
Прізвище, ім'я та по батькові, адреса платника	
Ідентифікаційний номер клієнта	
Призначення платежу	БЛАГОДІЙНИЙ ВНЕСОК
Період платежу	
Код виду платежу	
Код бюджетної класифікації	
Сума	
Пеня	
Усього	
Підпис платника	
КВИТАНЦІЯ	
Отримувач платежу	РЕЛІГІЙНА ГРОМАДА УПЦ НА ЧЕСТЬ РІЗДВА БОЖОЇ МАТЕРІ
26001000471801	26190819
Поточний рахунок отримувача	Ідентифікаційний код отримувача
Дата валютування 05.07.2012	
ПАТ АКБ "КИЇВ"	322498
Установа банку	Код установи банку
Прізвище, ім'я та по батькові, адреса платника	
Ідентифікаційний номер клієнта	
Призначення платежу	БЛАГОДІЙНИЙ ВНЕСОК
Період платежу	
Код виду платежу	
Код бюджетної класифікації	
Сума	
Пеня	
Усього	
Підпис платника	

Акція

5 липня 2012 року проведено перший розіграш в рамках акції «Будь багатим та здоровим!» серед клієнтів банку, які в період з 5 по 27 червня 2012 року відкрили пенсійний картковий рахунок у банку та оформили депозит. Під час розіграшу були розіграні 2 путівки до санаторію «Березовий Гай», що знаходиться в курортній зоні м. Хмельник – 14 днів відпо-

чинку, 5-разове харчування, діагностика та лікування – все це дозволить переможцям покращити стан свого здоров'я та відпочити.

Першим переможцем стала Валентина Володимирівна – вчитель села Петропавлівська Борщагівка. «Ніколи нічого не вигравала, – зізнається Валентина Володимирівна. – Дякую вам, шановні працівники РАДИКАЛ

ПУТІВКИ ДО САНАТОРІЮ ПЕНСІОНЕРАМ ВІД РАДИКАЛ БАНКУ

БАНКУ! Приємно відзначити, що ви завжди такі привітні – все розкажуть, підрахують, допоможуть та пояснять. Вже 2 роки розміщую у вас депозити. Щиро вам дякую за таку можливість!».

Другий переможець побажав не відкривати свої дані.

Колектив банку вітає всіх переможців першого етапу акції «Будь багатим та здоровим!» та бажає здоров'я, вдачі, фінансових успіхів і благополуччя!

Нагадуємо, що акція триває і, незабаром, відбудеться наступний розіграш за підсумками липня.

Слідуйте за нашими новинами та беріть участь в акціях!

**Щиро Ваша,
Команда РАДИКАЛ БАНКУ**

Наша довідка:

ПАТ «РАДИКАЛ БАНК» – перший універсальний комерційний банк, зареєстрований у Києво-Святошинському районі. Працює на ринку з 2010 року, має повну банківську ліцензію на проведення банківських послуг. За період роботи залучено на обслуговування більш ніж 2,5 тисяч клієнтів. За 2011 рік кредити фізичних осіб зросли майже у 6 разів, кредити

юридичних осіб – у 2,5 рази; кошти фізичних осіб зросли до 118 млн. гривень (у 3,2 рази); кошти юридичних осіб збільшились у 5,75 разів до 254 млн. грн., статутний капітал банку складає до 120 млн. грн., що відповідає вимогам НБУ. Банк є членом міжнародної платіжної системи MasterCard, Міжнародних систем

грошових електронних переказів. Співпрацює з Державною іпотечною установою та Пенсійним фондом.

Ліцензія НБУ №256 від 18.11.2011 р.

www.radicalbank.com.ua

0800 507 005 (безкоштовно зі стаціонарних телефонів по Україні)

ЖАРКИЙ ЛИПЕНЬ, ТО ГРУДЕНЬ БУДЕ МОРОЗНИЙ

15 липня - Фатія. Закінчували косовицю. Якщо з'являлися жовті листочки на деревах - на ранню осінь і зиму.

18 липня - Кирила і Афанасія. Якщо місяць яскравий, то на щедрий врожай.

20 липня - Євдокії, Єфросинії. Переважно дощовий день. Як зібрав сіно, то не страшна і Єфросина.

21 липня - Прокопа. Жнива. На Прокопа жита копа. На Прокопа вже є на полі копа. Прокіп нав'язав сім кіп. На Прокопа приготуй плечі до снопа.

23 липня - Антонія. Громове свято. Якщо гримить і блискає, то десь у полі копи горять.

25 липня - Прокла. Вважається, що в цей день бувають найрясніші роси. На Прокопа все промгло.

26 липня - Гавриїла Архангела. Якщо сильна злива з грозою, то на дощову осінь.

29 липня - Валентини. Цей день вважається святом "іменного снопа".

31 липня - Івана Багатостраждальника. Цього дня жінки, яких залишили чоловіки, відправляли в церкві службу Божу.

- Липень не тільки полудень літа, але й року.
- Як в липні ціп загупає, одразу капуста звивається у головки.

- Липень - вершина літа.
- Поки зерно в липні в колоску - не засиджуйся в холодку.

- У липні сонце йде на зиму, а літо на спеку.

- Липневий піт взимку гріє.

- Липень казати звик - ловиться сом.

- Хто працює в липні - працює на себе.

- На жаб є березень, на курчат - липень.

Спостерігаючи за порами року народ підмічав:

- Розумний неба не лає, коли в липні сонце припікає чи дощ не вщукає.

(Угорщина)

- Як жаби в калюжі та розкумкалися - не біда, знов буде в калюжі вода. (В'єтнам)

- Липнєве небо - слуга зими. (Грузія)

- Липневий день - крок, зимовий п'ять. (Литва)

- В липні дні біжать підстрибуючи, зимою бредуть похнюпившись. (Карелія)

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ СВЯТИХ ПЕРВОВЕРХОВНИХ АПОСТОЛІВ ПЕТРА І ПАВЛА (12 ЛИПНЯ)

Апостоли Петро і Павел відзначені почесним найменуванням "первоверховні" тому, що особливо потрудилися в проповіді вчення Христового серед язичницьких народів.

Підтримувані благодаттю Святого Духа, вони наvertsали до Христа тисячі людей, змушували мовчати вуста мудреців тодішнього світу, хвилювали й підкоряли своєю проповіддю людські серця.

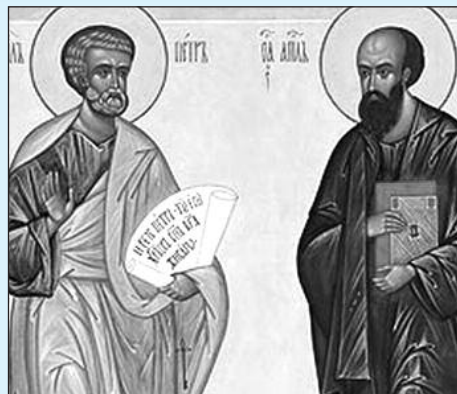
Святий апостол Петро виявив свою любов і відданість Господеві ще в дні земного життя Спасителя. До покликання свого на труди апостольські він носив ім'я Симон і жив у галілейському містечку Віфсаїді. Господь же назвав нового учня Кифом, що означає арамейською мовою "камінь", "скала". У грецькій мові цьому слову відповідає "петрос" або "петра". Новонавернений апостол зробився палким послідовником Христовим, Його учнем і постійним супутником. Він перший сповідав Ісуса Сином Бога Живого (Мф. 11, 16). Почувши новину після Воскресіння Господа, він перший біжить до гроба Христа, а пізніше говорить Йому: "Господи! Ти знаєш, що я люблю Тебе" (Ін. 21, 16). Після зішестя Святого Духа на апостолів Петро першим серед апостолів почав голосно проповідувати віру в Христа, і багатьох людей-язичників та іудеїв навернув до християнської віри. Апостол Петро мученицьки закінчив на хресті своє життя, кров'ю засвідчивши відданість слову Христа.

Апостол Павел до покликання на благовісницьке служіння носив ім'я Савл та був ревним охоронцем фарисейських законів. Сам Христос породив його з "вітхої" в "нову" людину та просвітив його світлом істини. І від цього часу не стало Савла, а з'явився Павел — цей "обраний посуд" Божий і другий Первоверховний апостол.

Нелегко було апостолам, вони зазнали багатьох скорбот. "Я думаю, — пише св. апостол Павел до коринфян, — що нам... Бог судив бути ніби засудженими на смерть, бо ми були позорищем світові, терпимо голод і спрагу, і наготу, і побої, і поневіряємося, ганьблять нас, ми благаємо: ми як сміття для світу, як порох, що усі топчуть донині" (1 Кор. 4, 9–13).

Великою була нагорода Первоверховним апостолам ще за часів їхнього земного життя. Святий апостол Петро був удостоєний стати свідком найважливіших подій у житті Христа-Спасителя — Гефсиманської молитви і Божественної слави на горі Преображення. А святому апостолу Павлу було дано бути восхвищенним до третього неба, за його висловом, до раю, де він чув невимовні слова, котрих людина не в змозі і переказати.

Перед нами люди, які своїм життям вчать нас: якщо згрішив — то покайся, якщо потерпів падіння — то вставай, виявив слабкість — зміцнююся надією та любов'ю на Бога, віруй у Нього, люби Його. І такий шлях праведного життя у Господі нашому Ісусі Христі приведе нас до наслідування життя вічного.

Священик Георгій, клірик храму Різдва Богородиці Петропавлівської Борщагівки

Некролог

ПАМ'ЯТІ ТОВАРИША

Перестало битися серце голови Петропавлівсько-Борщагівської ради ветеранів Збройних Сил України та воїнів-інтернаціоналістів — Станіслава Дем'яновича Дворницького, котрий пішов з життя після тривалої і тяжкої хвороби.

Його життя є прикладом виконання обов'язку перед Батьківщиною, перед громадою сіл Петропавлівська Борщагівка і Чайки, прикладом священного служіння народу України. І на всіх постах, які він займав при житті, Станіслав Дем'янович чесно і добросовісно виконував свій обов'язок воїна і громадянина, завжди допомагаючи людям — добрим словом, і добрим ділом.

Петропавлівсько-Борщагівська сільська рада, її виконком, громада наших сіл глибоко сумують з приводу передчасної смерті С.Д.Дворницького і висловлюють глибоке співчуття родині покійного.

Оголошення

ДНЗ "Малятко" потрібні на постійне місце роботи: вихователі, помічник вихователя, кухар.

За інформацією звертатись до адміністрації дитсадка.

Телефон: 406 -57-76.

Зніму квартиру чи дім на довгострокове проживання.

Дзвонити за телефонами: (098) 935-87-84, (095) 038-50-07

Футбол

«НА ВІДПОЧИНОК – ЧЕТВЕРТИМИ»

Після того як усі національні чемпіонати, чемпіонати різних областей чи районів та звичайно ж чемпіонат Європи закінчилися — гравці нарешті отримали право на відпочинок, який вони беззаперечно заслужили.

Виключенням не стала і петропавлівська команда «Борщагівка», що грає у так званій лізі ветеранів, де основною вимогою є вік гравців, який не може бути меншим ніж 35 років. Загалом чемпіонат доволі цікавий. І хоча в групі всього шість команд, тут є на що подивитися... І навіть інтрига присутня. Адже аж до останнього туру першого кола, не було відомо хто ж посідає першу позицію — «Буча» чи «Білгородка», які напередодні останнього туру, у якому вони, до речі, будуть зустрічатися між собою, мали однакову кількість очок — по дев'ять.

Тож навіть, незважаючи на немолодий як для футболу вік гравців, чемпіонат не став нудним, а скоріше навпаки — цікавим. Та і «Борщагівка» виступила на ньому досить гідно, розташувавшись після першого кола в середині турнірної таблиці: зайняла четверте місце.

У команді грає чимало людей, котрі раніше були членами місцевих команд, зокрема за «Чайку» та «ФК Борщагівка». Тож футбол для них не нове. І вони дійсно можуть зіграти на досвіді, що вони і доводили протягом 5 матчів.

Четверта позиція — це хороший результат і у команди (якщо вони звичайно додадуть у свій грі) є усі шанси піднятися вище. Адже непереможних команд не існує. Головне — визначитись із завданням на другу половину чемпіонату — вибрати, що ж їм потрібно — позицію у верхній частині таблиці чи просто насолоджуватись футболом. Хоча, за бажання, все це можна поєднати і вийти на перші позиції, отримуючи при цьому насолодження від гри.

Але головне все ж таки це те, що така ліга взагалі існує. Це ще раз показує на спортивність нашої нації. Адже у 35+ років можна знайти безліч інших розваг. Розваг, котрі будуть більш шкідливими для здоров'я. Та є ще люди, котрі обирають спорт і це не може не радувати.

Тож поздоровимо їх із закінченням першого кола та побажаємо успіхів у колі другому. Та головне все ж таки насолоджуватись футболом.

«ЧАЙКА-2» ПОТРЕБУЄ ДОПОМОГИ

Передостанній матч першого кола чемпіонату Києво-Святошинського району відбувся у неділю, 30 червня на стадіоні «Козак-Арена», де місцева команда «Чайка-2» приймала гостей з Білгородки з історичною назвою «Білгород».

З певних причин ряд основних гравців «Чайки-2», а, зокрема, капітан команди Кримаренко Сергій, мусили пропустити цей матч. І це вплинуло як на результат, так і на саму гру загалом. Господарі поля, нажаль, не справили враження господарів гри. З перших же хвилин, віддавши ініціативу гостям, вони так і не змогли повернути її до своїх ніг. Тому можна без жодних сумнівів сказати — гра пройшла під диктовку гостей.

Не те, щоб матч був зовсім поганим. Але гра провалювалася на усіх позиціях, починаючи з захисту і закінчуючи нападниками. «Чайка-2» майже не мала моментів біля воріт суперника в той час, як біля воріт господарів моментів було вдосталь. Вже на перших хвилинах непорозуміння серед захисників мало не привело до голу у наші ворота. Та того разу фортуна посміхнулася петропавлівцям і

нападник гостей пробив зовсім невдало.

Чесно кажучи, фортуна частенько посміхалася господарям, зводячи майже стовідсоткові моменти гостей в удари потків ворота. Та вдача не постійна і, як правило, посміхається сильнішим. А у цьому матчі сильнішими явно були білгородські гості. Кількість їхніх атак було збільшувалася, хоча браку було більш ніж вдосталь. Їм все ж таки вдалося «розмочити» рахунок та вийти вперед.

Після того як рахунок було відкрито, команда, що перемагала, відчула, що може його подвоїти, тим самим покращивши різницю м'ячів. Адже є ймовірність того, що це якимось чином може вплинути на турнірну таблицю у фінальній стадії чемпіонату та розташувати їх на одну-дві позиції вище команди, котра має ту ж кількість очок, але має гіршу різницю м'ячів.

Тож їх бажання було зрозумілим. А бажання, як кажуть — головне. У другому таймі їм таки вдалося подвоїти рахунок, та довести гру до логічного закінчення. Тож 0:2. «Білгород» скорочує відставання та заробляє заслужені 3 очки.

Igor ЧЕРНИШ

Трибуна Петропавлівської Борщагівки

Свідцтво про державну реєстрацію Кі 909 від 27.10.2005. Тираж 3000 примірників.

Редакція не завжди погоджується з авторами публікацій та залишає за собою право редагувати надіслані матеріали.

За зміст реклами відповідальність несе рекламодавець.

Редакція не листується з читачами, не веде дискусії на сторінках газети.

**Головний редактор Михайло ГРИЩЕНКО
Дизайн та верстка Павла ГРИЩЕНКА**

**Адреса редакції:
Київська область Києво-Святошинський район,
с.Петропавлівська-Борщагівка,
вул. Шкільна, 27а.
Телефони: 7-90-03, 406-57-43;
E-mail: mediadruk@mail.ru**